

(Προκαπιταλιστικό) έγκλημα και τιμωρία σε ένα αόρατο χωριό

Του Νώντα Σκυφτούλη

Η ανατίναξη του άδειου σπιτιού στα Βορίζια είναι μία πρωτόγνωρη μεν αλλά ανώτερη μορφή κοινωνικού εγκλήματος. Ανώτερη ακόμη και από τον φόνο.

Ένα καινούργιο σπίτι νόμιμο πολεοδομικά, που δεν αμφισβητούνται οι κοινόχρηστοι χώροι και η γειτνίαση, έτοιμο να κατοικηθεί από μια συγκεκριμένη πυρηνική οικογένεια, αποτελεί το έδαφος για την παραγωγή και αναπαραγωγή ζωής με προοπτική ένα μακρινό μέλλον. Είναι το σταθερό σημείο ασφάλειας απέναντι στις ρευστές καιρικές συνθήκες της υπαίθρου που προκαλούν γενικευμένη ρευστότητα στην επιβίωση. Το σπίτι στο χωριό αποτελεί προσωπική και όχι ατομική ιδιοκτησία και μην την συγχέουμε με το “ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι σου”, προϊόν της μετακίνησης στις πόλεις με συνέπεια την εμπορευματοποίηση και να βρισκόμαστε με το μεγαλύτερο ποσοστό ιδιοκτησίας κατοικιών στην Ευρώπη. Ναι μεν ίδιο ήταν το κίνητρο αφού άνθρωποι από τα χωριά γέμισαν τις μεγαλουπόλεις αλλά οι συνέπειες είναι τελείως διαφορετικές.

Το έδαφος αυτό, όχι σαν ιδιοκτησία αλλά σαν ύπαρξη ζωτικών σχέσεων, ανατινάζεται με σκοπό το εκρίζωμα των χρηστών. Είναι με άλλα λόγια ένα είδος πραγματικού αφανισμού αφού αποκλείεται κάθε μορφή ύπαρξης στο συγκεκριμένο έδαφος. Τον αφανισμό με τα εκρηκτικά τον αποφάσισαν με βάση την ισχύ της βίας όχι η υποτιθέμενη “κοινότητα”!!!! αλλά η εξατομικευμένη βούληση του Δυνατού. Προφανώς, ο δράστης-ες είναι εκτός σημερινού κοινωνικού πλαισίου και πράγματι τέθηκαν εκτός.

Στη ζωή όπως και στη φύση υπάρχει πάντα ο πιο Δυνατός και αυτός το έχουν υπόψιν τους όλοι οι Δυνατοί. Υπό τις σημερινές

συνθήκες θέσμησης και νομιμότητας πως μπορούσε να λυθεί; Να καταγγείλουν στην αστυνομία; Το έκαναν, η αστυνομία να κάνει έρευνες, να τους συλλάβει, να δικαστούν, να κάνουν αγωγές να αποζημιωθούν, να επανορθώσουν τις ζημιές του σπιτιού και να μπει μέσα το ζευγάρι. Αυτή είναι η ρομαντική εκδοχή που την γράφουμε έτσι όπως θα γράφαμε για ένα έγκλημα προβλεπόμενο-συγκαιρινό. Αυτό αφορά έγκλημα πρωταρχικής συσσώρευσης των πολέμων.

Ούτε η αστυνομία, ούτε το κράτος μπορούσε να κάνει, ούτε και έκανε τίποτα. Σε αυτές τις περιπτώσεις άλλοι μπορεί να είναι αποτελεσματικοί, αρκεί να τους διακρίνει στοιχειώδης κοινωνική συνείδηση. Επί δύο σχεδόν μέρες οι θιγόμενοι του ανατιναγμένου σπιτιού βγήκαν με τα καλάσνικοφ και πυροβολούσαν από πάνω, από κάτω και από όλες τις μεριές του χωριού προς το σπίτι του υποτιθέμενου αυτουργού της ανατίναξης. Μέχρι που έκανε την έξοδο του Μεσολογγίου με τα γνωστά αποτελέσματα που έχουν αυτές οι εξοδοί.

Οι σφαίρες περνούσαν πάνω από τα κεραμίδια πάνω από τις στέγες και πάνω από τα κεφάλια όλων των χωριανών. Κανείς τους δεν άκουγε αυτές τις κατά ριπάς-κραυγές; Πως λουφάξατε έτσι ρε παιδιά; Αόρατο το χωριό. Πρόκειται για συνενοχή από φόβο που φτάνει στα όρια της δειλίας. Φυσικά, η καπιταλιστική εξατομίκευση έχει τεμαχίσει την κοινωνία αλλά υποπτεύομαι ότι προέρχεται από την βαλκανική καταγωγή μας πριν από τον καπιταλισμό.

Μόλις έγινε η ανατίναξη του σπιτιού την άλλη μέρα θα μπορούσε ο πρόεδρος της κοινότητας, ο Δήμαρχος της περιοχής μαζί με το συμβούλιο να καλέσει συνέλευση έξω από το καταστραμμένο κτίριο με πρόταση τη συλλογική ή με συλλογικό κόστος επιδιόρθωση των ζημιών. Και την επόμενη μέρα αν δεν έβγαινε ο προϋπολογισμός άντε να φέρουν στη συνέλευση και τον περιφερειάρχη. Με την απόφαση ότι το σπίτι αυτό τελεί υπό την προστασία της κοινότητας. Έτσι, τα πράγματα θα κυλούσαν αρμονικά και για το μέλλον. Διότι τώρα ακόμη και όλοι οι ένοχοι να δικαστούν δεν πρόκειται να καθίσει κανένας πάνω από 10 χρόνια, γιατί

πρόκειται για συμπλοκή και δικαστικά δεν βγαίνουν ισόβιες με τίποτα. Και τα 10 χρόνια περνάνε γρήγορα.

Στα Βορίζια είναι ευκαιρία να κάνουν συνέλευση, έστω και τώρα, και με αυτή την αφορμή και σε άλλα χωριά, όμως κι εδώ στην Αθήνα στην κάθε πολυκατοικία. Γιατί το κράτος έρχεται μετά και μπορούμε να μην το έχουμε καμία ανάγκη.